

52

FEDERACIO DE COL·LEGIS VETERINARIS DE CATALUNYA

Els Veterinaris catalans al implantar-se l'Estatut

Noies per a una organització de les funcions veterinàries

BARCELONA 1933

Universitat Autònoma de Barcelona
Servei de Biblioteques

1501182121

FEDERACIO DE COL·LEGIS VETERINARIS DE CATALUNYA

Els Veterinaris catalans al implantar-se l'Estatut

**Notes per a una organització de les
funcions veterinàries**

BARCELONA 1933

PER A COMENÇAR

L'entitat representativa de la Veterinària Catalana, va creure que no li esqueia el silenci, en les hores de febre política de la nostra terra.

En virtut de la nostra llei fonamental, passen a Catalunya la majoria de serveis que tenen sota la seva responsabilitat, els veterinaris, i és precís que hom exposi el criteri dominant entre nosaltres, per a que serveixi de guia als que tinguin l'encàrrec d'estructurar la nostra vida oficial. La Directiva de la Federació, tenint present els acords de la 1.ª Assemblea, i l'ambient professional dominant, ha cregut que no seria inoportú, reflexar el seu pensament en unes notes, que posem a la consideració dels companys i dels polítics, amb l'esperança de que hi trobaran el camí d'endegar per bons viaranys, la nostra actuació professional.

* * *

Direu que no hi ha res més fàcil que fer projectes. Qui més qui menys, tots tenim un xic de fantasia, i quan hom observa el mecanisme de la funció que a la vida realitzem, hi trova sempre un cantó flac i diversos defectes que en una organització ideal voldriem esmenar.

A Catalunya, com a poble renaixent, es troven moltes coses a mig fer i no poques per encetar. Víctimes com tots els pobles hispànics, d'un govern de castes, els batecs i les iniciatives dels homes treballadors, rarament cristal·litzaven en organitzacions serioses i eficients. Per això, cal que totes les col·lectivitats que

sentin ben viva la sensació de la seva responsabilitat, diguin, com creuen que haurien d'estructurar-se les funcions que dintre el mecanisme social, els hi estan confiades per raó de les disciplines científiques pròpies.

De totes maneres, és difícil un acord unànim entre qualsevol agrupació professional. Conscients d'aquesta falla inicial, intentarem descriure com creiem que s'haurien d'organitzar les activitats diverses de la Veterinària a Catalunya.

Es indispensable que fem unes observacions prèvies que justifiquin fins allà on sigui possible, el nostre criteri. En primer lloc, cal que confessem sincerament, que no som partidaris de l'existència de *cuerpos*, ni de les exaltacions de l'esperit de classe. Tant una cosa com l'altre tenen un origen ben humà i perfectament en harmonia amb les normes socials modernes. Són les col·lectivitats les que poden fer sentir els seus clams i fer arribar als que governen els seus neguits de justícia. Però quan les organitzacions de classe es volen utilitzar per a aconseguir amb el mínim esforç les nostres reivindicacions, i hom s'escusa i es defensa en la pinya professional, les agrupacions risquen de fer-se nocives al propi individu i a la societat que té el deure de servir amb el màxim d'entusiasme i d'esforç. Les professions que es volen dir intel·lectuals i que realment mereixen ser-ho, perden enormement la seva eficàcia a l'escudar-se en un esperit de classe intransigent, contra les embestides de la concurrència en la lluita pel nostre pa de cada dia. La hiperestèssia professional, porta als homes a la pila gregària de la anonimitat i apaga l'afany de superació, com així mateix entela les inquietuts d'elevació personal. Nosaltres entenem les col·lectivitats professionals prestigioses i socialment ben considerades, quan són constituïdes i s'han forjat per l'aglutinant del treball, de l'honestitat i per l'ànsia infinita d'una perfecció que mai s'assoleix. Allò que la col·lectivitat demana com un dret de justícia, perquè un certificat acadèmic li ho autoritza, pel procediment de la protesta col·lectiva, no sempre porta a l'èxit. En canvi, invertint els termes, anant a la conquesta de les posicions que creiem nostres, pels nostres mèrits i per la nostra capacitat es guanya

definitivament un dret, una indiscutible consideració personal i paral·lelament un prestigi col·lectiu sòlid i una justificació d'actituds de rebeldia enfront de menyspreus.

Es que som derrotistes? Molt al contrari. Tenim una fe il·limitada en els destins de la Veterinària. Les noves orientacions que prenen els nostres estudis, asseguruen la nostra influència en les qüestions ramaderes i la nostra intervenció sanitària en tots els seus aspectes. No hi ha cap disciplina científica que posseeixi un contingent fonamental tan important de Biologia animal, que dongui als titulars una arma tant eficient per a resoldre la multitud de problemes econòmics, genètics i d'immunologia, que comporta la reproducció i conservació de la nostra riquesa ramadera. I sense la col·laboració intel·ligent i cordial dels Veterinaris, no es resoldran un bon nombre de problemes d'epidemiologia.

Mes, per tot això, creiem que no cal crear a l'ombra dels organismes oficials, encuadraments hermètics, amb escalafons que sovint imposen solucions grotesques i depriments. A tots els càrrecs hi anirà sempre l'home que tingui millors condicions, sense les trabes d'un escalafó i les *amables* sugestions de Junes de defensa.

Nosaltres admetem i creiem absolutament necessària, la sindicació professional, perquè vetlli i ens defensi contra els abusos dels propis companys de moral discutible, i sigui l'instrument més eficaç contra les injustícies i els privilegis, que la política partidista i l'amistat mal entesa, puguin fer víctima a la dignitat professional.

Però de cap manera crear un clos, un *feudo* que inviti a no nodrir inquietuts, perquè tot es troba resolt, tot deixant-se portar del *dolce far niente*, al bressoleig de categories administratives que s'apropen automàticament.

Es possible que algú vulgui veure en aquestes apreciacions, l'afany de crítica i d'inconformisme envers solucions professionals d'altres terres. Res d'això. Ens inspira només el propòsit sincer d'adaptar les nostres modalitats polítiques i professionals, a la millor eficàcia de les funcions veterinàries.

Si els fets demostren que anem errats, no serà gens difícil intentar una rectificació, doncs amb un simple desplaçament de Cap de Serveis, tot pot quedar solucionat. És només l'imperatiu de reduir la burocràcia, i estalviar duplicitat de serveis, sempre pertorbadors, el mòbil del nostre criteri. I no creiem que per això se'ns pugui acusar de desapropiadors, si en definitiva la bona marxa d'una feina, donarà al cap de vall un benefici indiscutible per als bons treballadors.

Cal aprofitar-nos de les avantatges obtingudes a Madrid i adaptar-les a la forma d'organització que pensem sia més convenient a Catalunya.

Es precis acostumar-se a no pensar en supeditacions, que al cap de vall, solsament seran certes per la nostra pròpia inèrcia i per la manca de capacitat i d'iniciativa. Els individus i les col·lectivitats fan una vida mercenària quan no tenen un suport d'intel·ligència i preparació científica, que garantitzi l'èxit de les seves rebeldies cap a una emancipació. I si hem arribat a un tracte de col·laboració amb els sanitaris i amb els ramaders, és precis mantenir-lo i afermar-lo, demostrant que ens preocupen els problemes d'higiene social i que la nostra actuació és realment eficaç. I és necessari tenir la convicció de que la nostra riquesa ramadera pot i deu augmentar-se i millorar-se, però pensant sempre, que la ramaderia és nostra com a riquesa social i que la Veterinària posa la tècnica i l'esforç al servei del ramader i d'una manera abstracta al servei de la Pàtria. Pensar que nosaltres ho som tot a la Ramaderia, és convertir-nos en egòlatres fantasiosos, per a caure en el ridícol a la més minsa clariana de realitat. Hem d'aspirar a ésser un dels factors més importants d'aquesta riquesa nacional. Força més de lo que ho som ara! Com? Rectificant un bon xic la rutina de creure que ja en tenim prou amb ésser bons clínics i sapiguer fer correctament les inspeccions de substàncies alimentícies. Cal aprofundir seriosament en les qüestions zootècniques, i fins posseir una mica de barnís d'economia ramadera.

Doncs, bé; tenint per criteri orientador, les divagacions precedents, i no oblidant que a Catalunya tindrem una Conselleria

de Sanitat on racionalment s'hi han d'incloure les nostres activitats en aquest sentit, creiem que el panorama de la futura Veterinària Catalana, hauria de dibuixar-se així:

- 1.er Serveis de Ramaderia.
- 2.on Serveis de Sanitat Veterinària.
- 3.er Escola de Veterinària.

SERVEIS DE RAMADERIA

Dependents del Ministeri d'Agricultura, perquè totes les raons hi son favorables, existiran els serveis de Ramaderia en tots els seus aspectes: Experimentals, consultius, de difusió, etc. Però dedicats estrictament a la producció i millora, deixant completament la conservació a les organitzacions sanitàries. Remarquem expressament lo de la conservació, que no són en definitiva més que serveis d'epizootologia, i per tant clarament sanitaris, per dues raons ben importants. Primera, per no crear una funció de tècnica sanitària al costat, (que pràcticament voldria dir enfront) de les organitzacions similars que podrem tenir als núclis sanitaris. Segona, per economia. Catalunya, de moment, no podrà disposar d'un pressupost ubèrrim que permeti massa fantasies.

Altrament, encar que sia dolorós confesar-ho, no sabem pas d'on treuriem el personal mitjanament preparat per a tants Laboratoris i Centres d'investigació. Mentre que aprofitant-nos dels centres tècnics al servei de la Sanitat, podrem disposar de locals ben util·lats i de tota una xarxa de laboratoris comarcals i el central de Barcelona, juntament amb les facilitats i avantatges que suposa un centre complexe, on hi sojornen bacteriòlegs, químics, epidemiòlegs i altres especialistes en qüestions sanitàries.

L'existència, doncs, dels Serveis de Patologia a Agricultura, ens sembla un luxe completament superflu i del tot injustificat, admetent la realitat de seccions de Veterinària a tots els núclis tècnics comarcals i a l'Institut d'Higiene de Catalunya,

que radicarà a Barcelona, i on en aquest últim poden fer-se les tasques més fines, tot esperant que l'Escola de Veterinària obri les portes a tots els companys i a tots els ciutadans que sentin la pruija de les recerques biològiques. Per altra banda, els laboratoris de Patologia que ha tingut fins ara Agricultura, no han fet altra cosa que anàlisis clínics, tasca de diagnòstic d'una manera casi exclussiva. Doncs bé, aquesta feina, que el 90 per 100 dels casos és qüestió de sistemàtica, poden fer-la i la faran, els laboratoris comarcals, amb l'economia que suposa no instal·lar-ne un d'especial, i amb la rapidesa que significa la proximitat dels focus interessats.

No incloent, doncs, en els serveis de Ramaderia més que allò que vol dir *producció*, i deixant per als Serveis de Sanitat, tot lo que significa *conservació*, caldrà donar tota l'amplitut possibles a les funcions tècniques dirigides a la producció i millora del nostre tresor animal. O sia, la feina dels serveis de Ramaderia, es la que li marca la Zootècnia en el sentit més clàssic o revolucionari si voleu.

La nostra riquesa Ramadera, que és una de les més importants de Catalunya, pensem que pot augmentar-se considerablement, i els impulsadors d'aquest avenç seran preferentment els homes que surtin de la Veterinària. Mireu, sinó, qui ha fet més feina a casa nostra en aquest sentit: En Rossell i Vilà; i aquest zootecnista remarcable, ho és perquè es Veterinari. Passeu l'esguard pels zootecnistes de més fama internacional, i sempre trovareu en gran proporció els professionals que s'han forjat a les Escoles de Veterinària.

La lògica i el bon sentit fan preveure que no serà Catalunya una excepció. Ara que no és necessari tancar-se a una intran-sigència enfront dels homes d'altres camps més o menys afins, que demostrin uns coneixements d'aquesta especialitat. És possible que l'existència d'homes esplèndidament preparats, es vèllumi entre els agrònoms, per exemple, però mentres aquest prodigi no es realitzi a la nostra terra, cal pensar que els Veterinaris, homes de ciència biològica, es decidiran a posar una bona dosis d'activitats, de passió en l'estudi dels problemes

zootècnics, i així demostraran que els nostres optimismes són ben fonamentats. Mes tot això amb un esperit amplament lliberal, pensant que totes les aportacions són aprofitables, i en la tasca de reconstruir la nostra Pàtria, no podem menyspreuar cap esforç ni cap entusiasme.

Mentrestant, pensem com haurien d'orientar-se les directives de la nostra producció ramadera. Com a cosa fonamental, és precis saturar-se de la idea que la ramaderia, és una tècnica purament econòmica, lligada estretament amb l'agricultura, i per tant la col.laboració dels experts en agronomia és imprescindible per a la bona solució del innumbrables problemes que s'han de resoldre. La qüestió econòmica ha d'ésser bàsica, puix al ramader no interessa una vaca pura de líneas si no li fa un bon rendiment de llet.

Els tècnics de la ramaderia, ultra preocupar-se de l'estètica i dels perfils, hauran de resoldre a les granjes experimentals problemes com aquestos: Quànt costa un quilo de carn amb fenc? Seria més productiu dedicar els prats a altres conreus? Sapiguts els aliments que produeix una comarca, és econòmic esmersar-los per a produir carn o llet? Convindria barrejar altres aliments concentrats? A quina edat és més productiu vendre els animals d'engreix? Quànt costa produir un litre de llet? Quina sortida seria la més remuneradora? Què fer per a produir un bon formatge, a l'istiu d'una manera especial? Si el mercat demana porcs magres, quina raça és la més convenient a una comarca determinada? Quina organització de cooperatives seria més eficaç a una comarca ramadera?, etc.

Pensem que amb tot lo exposat hom es farà càrrec fàcilment de la quantitat de matèries que tenen a descapdellar els tècnics que s'imposin el compromís de fomentar la Ramaderia amb totes les indústries annexes d'aprofitaments i transformacions, i afegint-hi les tasques de propaganda, divulgació, demostracions, etc.

No tenim la pretensió de donar normes concretes ni plans definitius de treball. Ens interessa solsament fixar el contingut de cada organisme, amb el fi de no rectificar massa sovint i

d'aprofitar en el seu màxim de rendiment, els homes i les organitzacions que deuran teixir les directrius de tots els serveis públics, que la Generalitat cregui convenient crear.

SERVEIS DE SANITAT VETERINARIA

El veterinari, en l'exercici de les seves funcions clàssiques, fa dues feines que podem destriar amb certa facilitat: Es preocupa de la conservació de la salut, i per tant de la vida dels animals, i vetlla per la salut de l'home, controlant els aliments que ingereix i adoptant mesures profilàctiques que barrin els camins de les malalties dels animals que poden passar a l'home. Aparentment aquesta diferenciació sembla clara i subjecte a organitzacions perfectament separades i sense interferències. Així opinen aquells que no han viscut d'una manera apassionada la vida de la Veterinària. En tots moments, el veterinari, viu pensant en un problema econòmic. Quan vigila un escorxadador, almenys tant com un policia de la salut humana, és un protector del ramader que sab dir fins on les exigències d'una higiene rigurosa poden destruir una riquesa en forma d'aliment.

I quan es proposa que el consumidor tingui una llet neta i sana, tot fent una tasca d'higiene social magnífica, aconsegueix que millorin les condicions sanitàries de les quadres i que la llet tingui un valor comercial superior, en virtut d'una qualitat indiscutiblement preferida per a l'alimentació dels nens.

El veterinari, doncs, sempre actúa en prosa financiera, àdhuc quan de la seva actuació en resulta una mimva de tuberculosi humana, o de febre de Malta, o de rabia, o quan la mortalitat infantil deixa de planar com un espectre en forma de trastorns digestius per llets indesitjables.

Tantmateix, cal situar-nos davant de les realitats, i reconèixer que les autoritats i el poble en general, veu i estima, de la nostra feina allò que té un caire de salut pública, per un egoisme perfectament humà. Als grans núclis urbans, on se pre-

cisa i és projecta la política, no veuen del veterinari, més que els inspectors de carns i llets, que garantitzen una teca nutritiva i inòcua. Els costa una mica de comprendre que per a arribar a l'escorxador un xai, una vedella o un porc, amb la regularitat dels nostres àpats, és indispensable una xarxa de veterinaris que amatents deturin una malaltia encomanadissa o alleugerin els perills d'una llet infectada.

Si la nostra consideració social, en gran part, la devem a la nostra tasca sanitària, pensem que no hi ha d'haver cap inconvenient en estructurar els serveis d'aquesta naturalesa al Departament de Sanitat. Mes, al fer-ho, subjectant-nos al tipus d'organització general dels altres sanitaris, és precís decidir-nos a portar-hi tota la nostra actuació. Es a dir, depenent de Sanitat, no solsament hi farem allò que pot interessar als polítics, en el sentit de relació a la salut humana, sinó que hi lligarem totes les nostres activitats professionals destinades a la *conservació* de la Ramaderia.

Aquest criteri de totalitat, que molts troven poc consistent, nosaltres creiem que és fonamental per a la bona marxa dels serveis i per a l'economia dels mateixos.

Estirant els conceptes, potser seria possible admetre, que a Catalunya podriem separar una cinquantena de veterinaris, quina feina es exclussivament d'higienista, donant a aquesta paraula la significació de sanitari estrictament humà. Però aquests companys que aparentment no tenen cap contacte amb el ramader, quan actúen als escorxadors no es poden desentendre de les conseqüències econòmiques i epizootològiques, que poden derivar-se de les seves decisions i dels perjudicis segurs que farien a la ramaderia si no estiguessin amatents a descobrir lesions que poden orientar una recerca o una localització de malaltia encomanadissa. Heus aquí com als lligams d'interès professional s'hi afegeixen nexes importants de relació tècnica que fan impossible la delimitació massa fonda de les nostres tasques.

S'ha volgut també separar les nostres funcions en raó d'un altre principi: s'ha proposat que s'organitzi un servei a Sanitat que agafi tot lo de Bromatologia i de malalties transmissibles a

l'home, i un altre servei a Agricultura, amb les malalties esporàdiques i les estrictament específiques dels animals.

Aquesta fórmula és netament d'origen mèdic. Ells ho veuen clar perquè estan acostumats a les especialitzacions i creuen que pot haver-hi veterinaris que solsament es dediquin a tuberculosi, febre de Malta o carbó, per exemple. És clar que si això fós pràcticament realitzable, seria un suport al punt de vista mèdic, però els fets ens diuen ben palesament que no passa així i per ara es veu ben lluny el dia d'una aital especialització. El Veterinari, sigui on sigui, és sempre *polivalent*, perquè una raó senzilla d'ordre econòmic impossibilita la vida d'un professional que aspiri a dedicar-se a una o dos malalties. La nostra professió, per aquest motiu, és una de les més difícils d'exercir-la com cal, perquè precisa una colla de coneixements d'Anatomia, Fisiologia, Patologia, etc., referents a diverses espècies, i a les que és imprescindible afegir-hi una bona colla d'idees de Zootècnia, indústries derivades, problemes econòmics, etc.

Es del tot insostenible, la tesis de crear dos organismes tècnics regits per veterinaris. Per una banda, motius d'eficàcia i de bona marxa dels serveis, justifiquen la unitat, i per altra banda l'economia burocràtica que se'n desprén, fan que no pugui pensar-se seriosament en dividir les nostres tasques, si no volem encarir i pertorbar els serveis de tècnica veterinària.

Atenent-nos, doncs, als raonaments exposats, creiem de tot punt indispensable reunir en un sol organisme totes les activitats de la veterinària dirigides a *conservar* la salut dels animals i en conseqüència a garantir a l'home una alimentació sana.

I ara ve la pregunta que més interessa a la nostra organització professional: On situar-nos, a Sanitat o a Agricultura? No és difícil deduir de les nostres paraules que pensem que donades les especials circumstàncies polítiques i professionals de Catalunya, la major conveniència de situar-nos a Sanitat. Pensem que és únicament en aquest lloc, on podrem mantenir la nostra unitat de funcions. No ens seria pas difícil aconseguir un bon lloc entre els organismes d'Agricultura, però sempre estariem exposats a que els sanitaris montin pel seu compte un

servei de control bromatològic que fet sense la nostra intervenció directa, ens sembla que no pot fer-nos massa il·lusió. Plantejat el problema en aquests termes, i contant trovar entre els sanitaris aquella consideració justa a les nostres activitats i a la importància de la nostra col·laboració, som partidaris ben convençuts de seguir la sort dels organismes de Sanitat, per les raons exposades i perquè les nostres tasques encaixen perfectament, diríem casi únicament, en aquest lloc.

Allavors, com deiem, cal organitzar del tot les nostres activitats: Malalties transmissibles a l'home, epizootologia, parassitologia, bromatologia general, higiene de la llet, malalties esporàdiques, segur de infeccions. Això darrer té una importància cabdal per a la nostra vida al camp. Fent un segur, de bell antuvi voluntari, i després obligatori, aconseguiríem facilitar extraordinàriament l'aplicació dels Reglaments d'Epizoòties, car ja no veuria el ramader en nosaltres, el policia que aparentment intenta perjudicar-lo en benefici de la col·lectivitat. I el veterinari no es trovaria en la situació lamentable de *molestar* el client que li fa guanyar la vida.

Potser algú dirà que trova aquestes línies mancades de precisió, o de detalls concrets de com tot hauria d'organitzar-se. Aquesta suposada vaguetat, és a posta, perquè creiem que a l'hora de donar-hi vida caldrà adaptar-se a una sèrie de factors que podrien fer modificar els plans. Altrament, pensem que ja seria aconseguir molt, si professionals i els encarregats d'estructurar la nostra vida oficial, restessin convençuts del criteri general que ha inspirat els nostres punts de vista.

ESCOLA DE VETERINARIA

Així com organitzar els Serveis de Ramaderia i de Sanitat, és una cosa urgentíssima, establir una Escola no és pas tant indispensable, almenys com a cosa immediata; no voldríem que ningú es pensés que diferim crear-la, per no creure-la massa

necessària. Res de tot això. Segurament, una de les coses que hem pensat amb més entusiasme, i en la que hi hem posat més il·lusió, és la possibilitat de tenir a Catalunya una Escola de Veterinària. I ultra aquestos factors sentimentals, el volum de la nostra riquesa Ramadera justifica a bastament l'existència de l'Escola. Possiblement, la ramaderia és una de les riqueses més importants de la nostra terra.

Vegeu unes xifres, que us diran si això és cert:

Segons un cens de 1929, Catalunya té:

49.674 cavalls.
57.407 muls.
39.377 ases.
158.148 bovins.
644.929 ovins.
191.948 caprins.
277.697 porcins.

que valorats a 600, 750, 100, 500, 35, 50 i 150 pessetes, respectivament, donen una xifra global de 224.155.115 pessetes, o sia una riquesa aproximada de 7.000 pessetes per quilòmetre quadrat. Es segur que una estadística acurada, donarà unes xifres superiors, però acontentant-nos amb aquestes, hom veu la importància econòmica que significa conservar un capital tan gros i tan exposat a malures que poden destruir-lo.

En aquest argument purament econòmic, s'hi ha d'afegir la valoració imponderable dels benifets que per a la salut pública significa uns tècnics ben preparats i que visquin en constant tensió de dignitat científica i professional, aspiració de l'Escola que hem imaginat per a Catalunya.

El nostre poble, al situar-se discretament, dins l'ambient científic universal, s'ha d'emmirallar, en altres de potència palescudada, però d'esperit floreixent, com és ara Dinamarca. I en aquest sentit, els danesos tenen una Escola de Veterinària viva i que aplega al seu redós les activitats pedagògiques i experimentals, en benefici de totes dues. Amb un sol Centre, pot tenir-se tot, càtedres, museus, biblioteques i laboratoris d'ensenyament i d'investigació.

D'aquesta manera els Professors poden disposar d'una magnífica quantitat de materials i tenen l'estímul constant dels problemes de cada dia. No ens deixem portar de fantasies i d'optimismes xirois. Ens serà un bon xic difícil reclutar personal ben preparat per a tots els llocs. Mirem el panorama professional sense prejudicis, i veurem que tenim molta feina a fer. Mes no per això cal espantar-se. Ho farem tot i ho farem bé, si no tenim massa impaciències i no ens roda el cap semblant a per tot laboratoris, i centres de diverses menes. Pensem que un total de 450 veterinaris, normalment no dóna una xifra massa grossa d'elements selectes, que pel seu talent, esforç o perseverància, puguin orientar les nostres futures generacions.

I fer una Escola del tipus que tots coneixem per haverles viscudes, no ens fa cap il·lusió. Nosaltres aspirem a una llar de ciència, on els veterinaris no en fugin mai. Volem que l'Escola es continui indefinidament fins al recó més amagat de la nostra terra, on un professional hi sojorni. Per tenir una llar aixís, cordial i fatalment necessària a totes les nostres activitats professionals, és indispensable crear un Centre dinàmic, on un discret equip d'homes de fe i de sòlida preparació, dedicant totes les seves forces i els seus entusiasmes a l'obra magnífica de fer una Veterinària prestigiosa, mantinguin sempre ben abrandat el foc de la nostra *Casa* futura.

I aquesta casa, s'hauria de bastir al costat de la casa dels tècnics de l'agricultura, a fi d'aprofitar aquelles disciplines comunes i acostumar-nos a la convivència i a la col·laboració fructífera. Com que ni uns ni altres, tindran un nombre crescut d'alumnes, no és cap dificultat unificar càtedres. Altrament, nosaltres som partidaris de limitar el nombre de matrícules amb el fi de començar la selecció a l'ingrés.

Essent, doncs, un establiment on no solsament s'hi expliquen unes lliçons teòriques, sinó que s'hi fa ciència d'aplicació pràctica i experimental, i es tenen les portes obertes a totes les sugestions i es posa tot l'esforç en trovar sol·lucions als problemes que es presentin en el nostre exercici, siguin de l'ordre que siguin, es comprén fàcilment que la relació de tots els profes-

sionals amb l'Escola, serà una cosa habitual, i de la que en sortiran beneficiats tots: els uns tindran sempre un lloc de consulta, i els altres elements d'estudi i d'ensenyament, d'un valor incalculable.

I la Veterinària no serà com ara, unes Escoles que viuen en solitud espiritual, enmig d'uns milers de veterinaris dispersos, orfes de guiatge, i que miren amb desdeny quan no obliden completament la casa que va intentar la seva formació científica i professional.

Com hem exposat anteriorment, tampoc aquí detallarem plans d'Estudi. En aquesta qüestió cal tenir ben present, que si volem que els certificats que lliuri la nostra Escola, puguin ésser convertits pel Ministeri d'Instrucció, en títols de valor hispànic, es precis adaptar-nos, encara que no sigui al peu de la lletra, al pla d'Estudi que estableixi en definitiva la Facultat de Veterinària.

Universitat Autònoma de Barcelona

Servei de Biblioteques

Reg. 1501182121

Sig. FH1/11

